

GARDENS & *Country*

3^e JAARGANG • NR 03 • VOORJAAR 2004 • € 4,95

**Van ruïne tot
droomhuis in Umbrië**

**De stoere
Camargue**

**Vier ontwerpen
voor kleurrijke borders**

EXTRA

Voorjaarsagenda

+

6 bijzondere
aanbiedingen

00304

Geen woorden

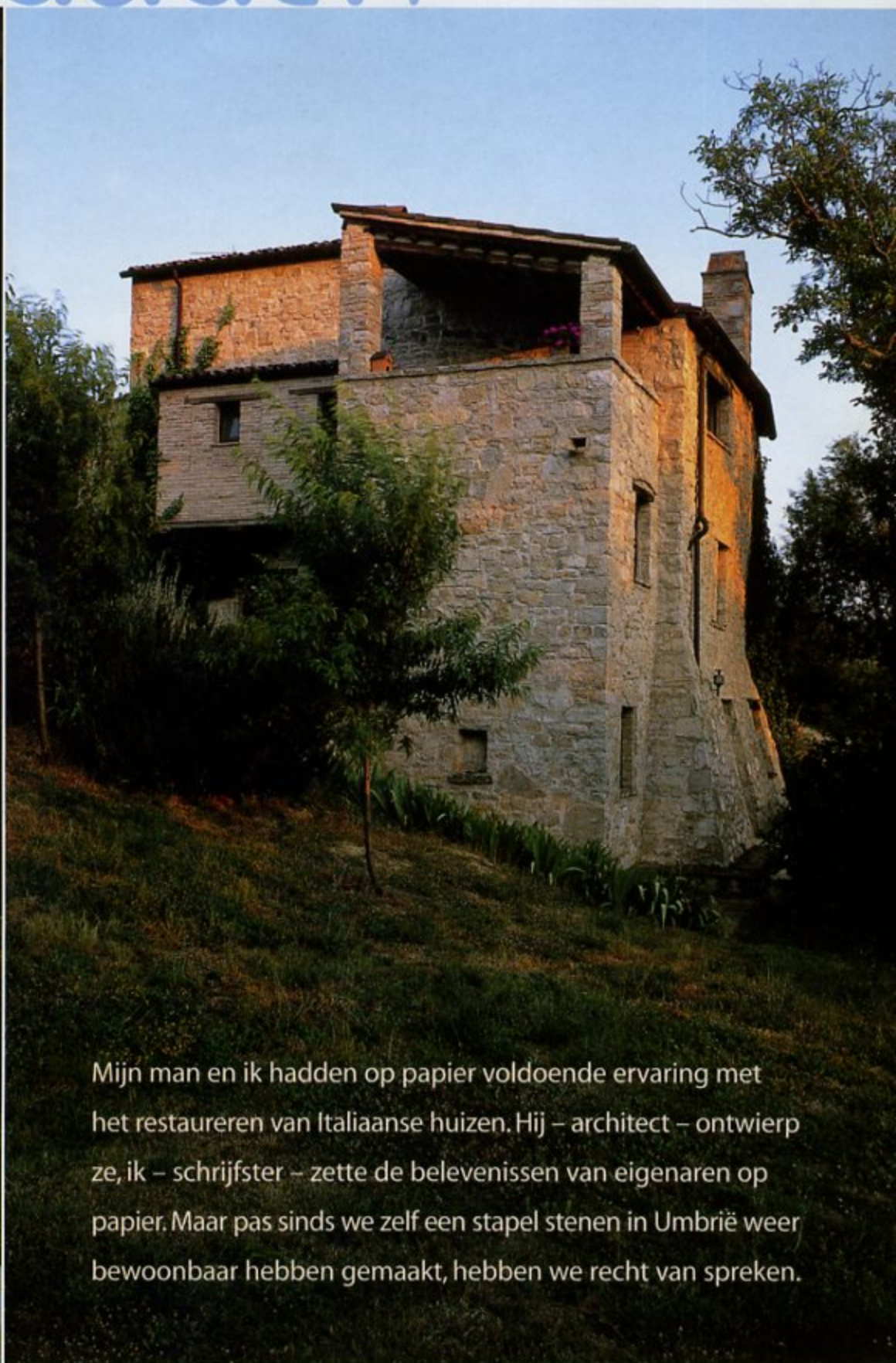

tekst elizabeth helman minchilli / fotografie simon mcbride

maar daden

COUNTRY HOUSE

Mijn man en ik hadden op papier voldoende ervaring met het restaureren van Italiaanse huizen. Hij – architect – ontwierp ze, ik – schrijfster – zette de belevenissen van eigenaren op papier. Maar pas sinds we zelf een stapel stenen in Umbrië weer bewoonbaar hebben gemaakt, hebben we recht van spreken.

Het zwembad bevindt zich in de oude aia ofwel dorsvloer. **Rechtsboven** Bij de ouderslaapkamer op de tweede verdieping werd een overdekt terras gecreëerd. **Rechts-onder** De slechte staat van de fundering maakte het plaatsen van steunberen noodzakelijk, zoals hier aan het eind van de muur langs het terras. Een prijzige verrassing!

Domenico had in de regio Umbrië al diverse opdrachten voor restauratieprojecten uitgevoerd. Iedere zomer huurden we er een huisje en leerden zo de mensen en de streek rond Todi kennen. We wisten zeker dat we er zelf ooit wilden wonen, maar ons beperkte budget en de stijgende populariteit – en daarmee de huizenprijzen – van de streek maakten het moeilijk het perfecte plekje te vinden. Steeds wanneer we hoorden dat er iets op de markt kwam, gingen we kijken. Een timmerman wist een afgelegen, lang verlaten toren te koop. Het leek prachtig tot we ter plaatse bijna flauw vielen van de mestlucht van een iets lager gelegen varkensfokkerij. Een ander aantrekkelijk object, een oud boerderijtje, ontglipte ons tijdens de openbare veiling. Op een dag zaten we terneergeslagen achter een cappuccino in het plaatselijke café. De postbode vroeg waarom we zo droevig keken. Toen we hem vertelden dat we de hoop op een huis in Umbrië zo langzamerhand aan het verliezen waren, glimlachte hij en zei dat hij het perfecte huis voor ons wist. Het was niet de eerste keer dat we dat hoorden maar beleefd schre-

ven we zijn routebeschrijving naar 'het huis van Tomasso' op. We meenden de streek na al die jaren te kennen als onze broekzak maar de aanwijzingen brachten ons tot stilstand aan het eind van een doodlopend weggetje, middenin een veld vol zonnebloemen. Een boer die zijn land aan het bemesten was informeerde vriendelijk of we verdwaald waren. Ja, behoorlijk. Angelo ging ons voor en puffend en hijgend – ik was achteneenhalve maand zwanger van onze eerste, Sofie – klommen we achter hem aan een steile heuvel op. Eindelijk bereikten we een plateau en stonden we oog in oog met een stenen, door wijnranken overwoekerde boerderij die eruit zag alsof er al decennia niemand meer gewoond had. We draaiden ons om en toen zagen we het: dat uitzicht. Adembenemend! Akkers en velden, afgewisseld met bossen en wijngaarden. Op de volgende heuvel stond zelfs een prachtig, middeleeuws kasteel en langs de horizon marcheerde een rij cipressen. Dit was 'm. We hadden ons paradijs gevonden. Het zou nog een jaar duren voordat we Tomasso zover hadden dat hij het huis wilde verkopen. En toen stonden we te trappelen om aan het 'leuke'

Linksachter de moestuin groeien druivenranken - de eetbare, niet de drinkbare variant! - langs pergola's om het speelveldje van de kinderen.

oude deuren. Onze aannemer, met de dichtelijke naam Dante, wist stoere oude tegels te bemachtigen afkomstig van het marktplein in Todi, waar we trappen van bouwden. De stenen schouwen in de keuken en de woonkamer kregen we van een oude man die ze gered had uit een verlaten boerderij. Texturen waren belangrijk voor ons, dus we legden handgemaakte terracotta tegels in alle kamers op de begane grond. Normaliter worden die glanzend gemaakt met was maar wij lieten ze mat voor een rustieke look. Boven in de slaapkamers kozen we voor houten vloeren. We hadden geluk want een vriend van ons, Paolo, had tien jaar eerder een paar cipressen geveld en hij verzaagde het uitgewerkte hout tot prachtige vloerdelen. Met opzet waren ze niet allemaal gelijk van afmeting, om een authentiek karakter te simuleren. Een heerlijke verrassing was de naaldeer van het hout die nu, acht jaar later, nog steeds het huis vult. Een van de belangrijkste beslissingen was een experiment. Domenico besloot kleurpigment aan het stucwerk toe te voegen in plaats van de wanden later te sauzen. De aannemer twijfelde maar al snel stond Dante

toch enthousiast het in aardetonen getinte stuc aan te brengen. Omdat ik gek ben op koken wist ik dat de keuken belangrijk zou worden. Oorspronkelijk zat die op de eerste verdieping, want wat moest het vee op de begane grond met een keuken? Maar wij kozen ervoor de muur tussen twee stallen uit te slaan en daar een woonkeuken te creëren. Ik had een forse wensenlijst en dankzij de forse ruimte konden de meeste wensen vervuld worden, zoals een centraal eiland met een eiken werkblad, boekenplanken, een kruidenrek en diepe laden voor pannen. Wat ik niet in de laden kwijt kan hangt aan een *batterie de cuisine* boven het eiland. Alle moderne kookfaciliteiten zijn verwerkt in de keuken en toch is mijn favoriete plekje de grote schouw met zijn fraaie oude mantel en marktplaats-tegels. Hier brandt 's winters continu een heerlijk vuur, waar stoofschotels uren kunnen sudderen op de gloeiende as, een spit draait met gevogelte en een kom met deeg staat te rijzen. Hoe heerlijk de rest van het huis ook is, dat er door familie en vrienden om het plekje in de luie stoel bij de haard wordt gevochten, spreekt dan ook voor zich...

<

Boven -links De zitkamer in de vroegere stallen. -rechts Gastenkamer op de begane grond. Linkerpagina - met de klok mee Zitzje in de ouderslaapkamer. Tussen twee tegenover elkaar gelegen wastafels bevindt zich rechts de douche. Het raam boven de spoelbak in de keuken ziet uit op de moestuin. Elizabeth houdt van stilleven van brocante-vondsten.

deel te beginnen, het tot leven wekken van onze ruïne, het creëren van een heerlijk huis voor ons groeiende gezin – inmiddels was onze tweede dochter, Emma, onderweg. In de jaren daarvoor had Domenico voor cliënten al twaalf huizen aangepakt in Umbrië en Toscane. En ik had even zoveel artikelen geschreven voor architectuur- en interieurbladen. We wisten dus precies wat we wilden en welke struikelblokken we konden verwachten. Ons restauratieavontuur in Pergolaccio verliep dus redelijk gladjes en boven verwachting snel. Tussen het moment dat de eerste wijnrank van de gevel werd getrokken en de verhuizing lagen slechts negen maanden. Ons huis was oorspronkelijk gebouwd voor twee gezinnen. Twee buitentrappen leidden naar twee appartementen op de eerste verdieping. De begane grond diende ooit om de veestapel te huisvesten. Als ware ontdekkingsreizigers hakten we ons een weg door de woekerende wijnranken en vonden ook nog een souterrain onder de stallen. In de jaren van leegstand was het bos langzaam opgerukt en langzaam maar zeker begonnen we weloverwogen bomen aan de voorzijde van het huis te

kappen om het prachtige uitzicht te openen. Al kwam het niet in ons op om de eeuwenoude walnootboom en een immense iep te vellen. Waren de buitenmuren nog redelijk in tact, binnen lag dat anders. Het dak was half ingestort en de elementen hadden flink huisgehouden. Balken waren doorgerot en alle tussenvloeren en tegels waren op de begane grond beland. Deuren en ramen waren er al helemaal niet! Zelfs het op papier uitwerken van een nieuwe indeling was lastig omdat we sommige delen van het huis niet konden bereiken, laat staan opmeten. We moesten dan ook flexibel zijn, bereid om de indeling te veranderen mochten dat nodig blijken. Regelmatig zei onze aannemer dan ook dat het makkelijker was geweest de hele boel tegen de vlakte te gooien en opnieuw te beginnen. Maar wij wilden zoveel mogelijk van het oude gebouw behouden, al betekende dit dat het budget bij iedere nieuwe vondst – lees: tegenslag – bijgesteld moest worden. Funderingen werden gestort, muren werden opnieuw opgetrokken en wij begonnen oude materialen te verzamelen om het huis een authentieke aanblik te geven. Domenico vond ergens 14